

Chương 128: Truy Tìm Reinhardt (2) - Đến Chợ Wenster

(Số từ: 2984)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

17:05 PM 28/04/2023

Hai người rời khỏi Temple với chiếc ô trên tay. Đó là thứ Sáu, vì vậy họ có cả ngày cuối tuần để tìm kiếm Reinhardt. Vì lý do đó, Harriet mang theo khá nhiều tiền. Tất nhiên, cô chỉ có thể ngủ trong dinh thự Saint-Owan gần Cung điện Hoàng gia thay vì một quán trọ, nhưng cô không biết điều gì có thể xảy ra.

Cả hai bắt chuyến tàu mana đến quận Wenster, nơi có Cầu Cổng Đồng. Tàu không đông đúc nhưng cũng không hoàn toàn trống rỗng.

-Aah, xin chào, các công dân thân yêu của Đế quốc.

-Quý cô có thể vui lòng cho chúng tôi xin một ít thời gian quý báu của mình một chút không, tôi muốn giới thiệu với quý cô một trong những mặt hàng mới của chúng tôi.

Những ngày đó, cảnh tượng đó đã trở nên phổ biến.

Harriet thở dài khi nhìn những người bán hàng đang huyên thuyên.

...Không phải vì cô ấy không thích những gì họ đang làm.

“Haizz...”

"Chuyện gì vậy?"

"Huh?Ồ, không có gì đâu."

Khi Ellen hỏi cô ấy có gì không ổn không, Harriet chỉ lắc đầu.

“Chỉ là... tôi thấy lạ là mình đã quá quen với những thứ như thế này.”

“?”

Harriet thở dài vì đã quá quen với những loại người như vậy, đến mức thấy thật nực cười.

Các chuyến tàu Mana chỉ chạy bên trong Thủ đô Đế quốc. Ban đầu, Harriet chủ yếu di chuyển bằng xe ngựa trong cuộc sống hàng ngày với tư cách là tiểu thư của Đại công quốc Saint-Owan.

Kể từ khi Harriet bước vào Temple, cô ấy có suy nghĩ hơi khác so với những quý tộc đã được giáo dục ở đó từ khi còn học tiểu học.

‘Làm thế nào để chúng ta có thể sử dụng các dịch vụ vận chuyển chung với thường dân?’

Ban đầu, bất cứ khi nào Harriet bước lên xe điện dành cho người thực tập của Temple, đó là điều cô ấy đã nghĩ đến. Sau khi các lớp học kết thúc,

hầu như không thể tìm được chỗ ngồi trên xe điện đông đúc, và thật khó chịu khi chỉ đứng.

Harriet không thích đi bằng thứ đó. Tuy nhiên, cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc làm quen với xe điện vì bên trong Temple cấm sử dụng toa cho một người.

Điều tương tự cũng đúng khi cô ấy đi ra ngoài Temple. Harriet thậm chí còn miễn cưỡng hơn khi sử dụng một chiếc xe dài kỳ lạ, khổng lồ, chở đầy người nghèo và thường dân.

Đương nhiên, nàng có thể đi xe ngựa ở bên ngoài. Có rất nhiều người đã cung cấp dịch vụ đó.

Nhưng rất ít người sống ở Thủ đô thực sự sử dụng lựa chọn đó.

Rất cuộc, đi xe ngựa không nhanh và rẻ như tàu mana.

Cưỡi một chiếc xe ngựa bên trong Thủ đô phát triển tốt là một sự lãng phí thời gian thậm chí còn chưa tính đến chi phí, và thời gian ở đó quý giá hơn nhiều so với tiền bạc. Không có bất cứ thứ gì giống như cỗ xe chỉ dành cho giới quý tộc trong đoàn tàu mana. Có rất nhiều quý tộc đã mạnh mẽ yêu cầu một thứ như vậy, nhưng Hoàng gia không có ý định thực hiện nó.

Harriet cảm thấy không thoải mái khi cưỡi nó, nhưng đoàn tàu mana là phương tiện di chuyển

nhANH NHẤT—chỉ đứng sau Cổng dịch chuyển. Tuy nhiên, việc sử dụng Cổng dịch chuyển khoảng cách cực ngắn không được phép. Nếu Cổng dịch chuyển được sử dụng cho những thứ tầm thường như vậy, chúng sẽ bị quá tải với lượng người sử dụng chúng.

Tốc độ của đoàn tàu mana nằm ngoài sức tưởng tượng của con người—nó thậm chí không thể so sánh với một chiếc xe ngựa đơn thuần.

Harriet thực sự không thích nó, nhưng nếu cô ấy muốn đi từ điểm A đến điểm B càng nhanh càng tốt, cô ấy không có lựa chọn nào khác ngoài việc tham gia chuyến tàu mana vì bất cứ điều gì khác sẽ là ngu ngốc. Lúc đầu, cô tự hỏi làm thế nào một người có thể cưỡi một thứ như vậy, nhưng cuối cùng, Harriet không còn lựa chọn nào khác ngoài sự tiện lợi của nó.

Mặc dù Harriet là một người theo chủ nghĩa tối cao cao quý, nhưng cuối cùng cô ấy đã quen với việc nói chuyện với những người bình thường và cưỡi trên chuyến tàu mana đông đúc.

'Tất cả là vì Reinhardt.'

Loại con trai mà lẽ ra không dám nhìn vào mắt Harriet, khác xa với người mà cô ấy gọi là ngang hàng, lại thực sự nói chuyện bất cần với cô, thậm

chí còn đi xa đến mức trêu chọc cô. Anh thậm chí còn chạm vào cô.

Reinhardt thật khó chịu và lố bịch, nhưng sau khi bị anh ta trêu chọc quá nhiều, Harriet đã phần nào thân thuộc với cách đối xử như vậy.

Vì vậy, bất kể chuyện gì đã xảy ra, và bất kể điều gì cô phải chịu đựng, không gì tệ hơn Reinhardt—ý nghĩ đó cứ lờn vờn trong đầu cô.

Đó là cách Harriet, vốn là một quý tộc hoàn toàn, có thể chịu đựng những điều mà bình thường bản thân không chịu được.

'Nhưng bây giờ tôi thực sự đang trên đường đi tìm tên khốn đó...'

Harriet không biết mình đang làm cái quái gì.

* * *

*Vù vù...

Mực nước sông Irene xung quanh cầu Bronzagate đã dâng cao một cách nguy hiểm do lượng mưa lớn liên tục. Công viên ven sông đã bị phong tỏa hoàn toàn trong nhiều ngày.

Cả hai đến nơi mà Reinhardt đã đến.

“Trong tình huống này, chắc chắn sẽ không có bất cứ thứ gì hay bất cứ ai dưới cây cầu đó.”

“Đúng vậy.”

Ellen gật đầu trước lời nói của Harriet. Nếu bất cứ ai ở dưới cây cầu đó, thì ngay từ đầu họ đã bị cuốn trôi đi rất xa.

Họ không biết nhiều về Reinhardt, vì vậy họ phải suy luận hành vi của Reinhardt chỉ bằng thông tin tình huống.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Cậu nói rằng Reinhardt đã lao ra ngoài sau khi nghe tin sông Irene có thể tràn bờ, phải không?”

“Vâng, tôi đã nghe vậy.”

“Reinhardt hẳn đã lo lắng về những người sống ở đó.”

“Tôi cũng nghĩ thế.”

Reinhardt là một phần của nhóm ăn xin sống dưới cầu Bronzagate. Vì vậy, sau khi nghe tin sông Irene có thể tràn bờ vì mưa lớn, anh ấy hẳn đã đến đó để kiểm tra xem người của mình có an toàn không.

“Nhưng sông đã tràn bờ, và tất cả bọn họ đã đi đâu đó rồi. Tôi nghĩ cậu ấy đã đi tìm họ.”

Đến thời điểm đó, Ellen và Harriet có thể dựng lại tình hình.

Reinhardt hẳn đã đi đâu đó để tìm kiếm những người ăn xin mất tích.

“Vậy thì... Có thể nào cậu ấy đến muộn vì đang giúp họ không? Nhưng... Đã quá lâu rồi...”

Harriet nói như vậy, trong lòng vẫn nuôi hy vọng mong manh. Ngay cả khi cô ấy nói điều đó, cô ấy biết rằng điều đó rất khó xảy ra.

Ellen lắc đầu.

“Nếu đúng như vậy, cậu ấy có thể quay lại Temple để giải thích tình hình với các giáo viên, nhưng cậu ấy đã không làm thế. Tất nhiên, vẫn có khả năng là như vậy, nhưng... Nó rất nhỏ.”

Reinhardt có thể không có thời gian để quay lại Temple chỉ vì anh ấy quá bận rộn giúp đỡ những người ăn xin gặp nạn vì mưa lớn. Cả hai đều nghĩ rằng có khả năng thấp xảy ra trường hợp đó, nhưng như vậy sẽ tốt hơn những khả năng khác.

“Dù sao đi nữa, Reinhardt nên đi tìm nơi mà những người sống ở đó đã đến.”

“Vì vậy, chúng ta cũng nên tìm kiếm họ... Nhưng nếu họ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với Reinhardt thì sao?”

Những lời của Harriet, thể hiện sự lo lắng của cô ấy rằng điều gì đó có thể đã xảy ra với Reinhardt ngay cả trước khi cô ấy có thể tìm thấy anh ấy, đã nhận được một cái lắc đầu của Ellen.

“Đầu tiên, ngay cả khi họ không biết Reinhardt ở đâu, chúng ta vẫn nên cho họ biết rằng Reinhardt đã mất tích. Và... có lẽ họ biết nhiều về Reinhardt hơn chúng ta.”

Cho dù họ có biết anh ta ở đâu hay không, kết luận mà họ đưa ra vẫn giống nhau: họ phải tìm ra họ.

“Được rồi... vậy họ đã đi đâu?”

Những người ăn xin sống dưới gầm cầu đã chạy đi đâu?

Họ đã vượt qua những lo lắng giống như Reinhardt.

“Hãy hỏi người đó.”

Một người bảo vệ đang chặn lối vào công viên ven sông.

Ellen đã đi đến kết luận giống như Reinhardt.

* * *

Ellen và Harriet đã thành công trong việc đi theo con đường giống như Reinhardt sau khi thăm vấn người lính canh.

Nơi duy nhất có thể che mưa cho ai đó quanh đó là phố chợ Wenster.

Phố Chợ Wenster. Trong khi các mạo hiểm giả chọn đi đến quận Al Ligar phía bắc để mua sắm, phố Chợ Wenster là khu chợ lớn nhất được công chúng ghé thăm. Trong khi họ đi đến đó, Harriet do dự vì một lý do nào đó.

“...Các anh trai tôi bảo tôi đừng đến Chợ Wenster.”

Harriet trông hơi sợ hãi.

"Tại sao?"

"À... Các anh trai tôi tốt nghiệp từ Temple, vì vậy họ biết khá rõ về Thủ đô Đế quốc. Tuy nhiên, tôi sẽ không bao giờ đến những nơi như vậy vì nó quá bẩn, nhưng họ vẫn bảo tôi đừng bao giờ đến Chợ Wenster."

"Tại sao họ lại nói điều đó?"

"Có rất nhiều tội phạm ở đó. Thường thì người ta sẽ không làm hại mình chừng nào chúng ta còn là sinh viên của Temple, nhưng có rất nhiều người điên ở đó thậm chí còn không tính đến điều đó. Họ bảo tôi đặc biệt tránh xa những con hẻm phía sau. Ngoài ra còn có một số tổ chức tội phạm..."

Harriet đã biết một số thông tin mà Reinhardt còn thiếu. Cô ấy đột nhiên lẩm bẩm điều gì đó như thể cô ấy vừa nhận ra một điều gì đó quan trọng.

"À... Không đời nào."

"...Tôi nghĩ tôi biết chuyện gì đã xảy ra."

Chợ Wenster là nơi bọn tội phạm ẩn náu sẽ tấn công bạn cho dù bạn có phải là thành viên của Temple hay không. Reinhardt đã đến đó để tìm một số người ăn xin.

Nếu nơi đó có những tên tội phạm độc ác đã làm đó với Reinhardt, người có tính khí thất thường... Nó sẽ là một phép màu nếu không có chuyện gì thực sự xảy ra.

* * *

Khi họ bắt đầu kết hợp sự thật về Chợ Wenster với tính cách của Reinhardt, họ dường như đi đến một kết luận sơ bộ về những gì đã xảy ra. Harriet tập trung suy nghĩ khi họ đi về phía Chợ Wenster.

“Vì vậy, Reinhardt hẳn đã biết rằng những người ăn xin đến đây để trốn mưa, và cuối cùng cậu ấy đã tranh cãi với ai đó khi đang đi qua những con hẻm phía sau để hỏi những người ăn xin đó ở đâu?”

"Có lẽ đúng vậy."

“Vì vậy, cuối cùng, cậu ta không thể không nổi giận, và một cuộc chiến xảy ra sau đó, nhưng đã xảy ra sự cố... Đó là sơ lược về các sự kiện. Nó có lẽ là một cái gì đó như thế.”

Khi họ nói, khuôn mặt họ tối sầm lại.

Sẽ tốt hơn nếu Reinhardt chỉ bị bắt cóc hoặc một cái gì đó tương tự. Tuy nhiên, anh ta có thể đã bị đâm bởi một trong những tên tội phạm đó.

Reinhardt có thể đã chết. Vì kết luận đó khá hợp lý, họ không thể không làm những biểu hiện rất nghiêm túc.

Không chỉ có vậy.

“Liệu... chúng ta sẽ ổn chứ?”

Họ đứng trước lối vào lớn của chợ Wenster.

Harriet đang tự hỏi liệu họ có thực sự nên vào đó hay không. Mặc dù Reinhardt tính tình rất đáng sợ, nhưng anh rất cuộc có một loại có thể cường hóa thân thể thiên phú, có thể so sánh với chiến đấu thiên phú. Mặc dù không mạnh bằng Ellen, nhưng sau khi luyện tập một thời gian, anh ấy đã trở nên khá khỏe so với tuổi của mình.

Reinhardt đã bị đánh bại, vì vậy cô ấy tự hỏi liệu họ có thực sự ổn không.

“Bây giờ chúng ta hãy đi xung quanh chợ.”

Ellen cũng gợi ý rằng họ nên điều tra trước và không làm bất cứ điều gì mạo hiểm.

* * *

Cả hai bước vào chợ và bắt đầu nhìn xung quanh. Trông Harriet không được tốt cho lắm, có lẽ vì mùi thức ăn từ chợ bay ra tràn ngập, kể cả mùi tanh của hải sản. Cô đã quen với rất nhiều thứ, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời cô trải nghiệm một thứ như thế.

Ellen, như mọi khi, không có vẻ bối rối.

“Ồ, ý cô là đứa trẻ tóc vàng đó à?”

“Đúng! Đúng! Ông đã nhìn thấy cậu ta?”

Đôi mắt của Harriet sáng lên trước những lời nói của người chủ cửa hàng, vì dường như ông ta biết điều gì đó. Harriet vứt bỏ niềm tự hào của mình như một quý tộc. Vào thời điểm đó, cô cảm thấy

không có gì sai khi tôn trọng những người bình thường.

“Không, tôi chưa gặp cậu ta. Nhưng có rất nhiều người đang tìm kiếm cậu ấy, vì vậy tôi không thể không nghe thấy một số tin đồn ở đây và ở đó. Không chỉ các Vệ binh, mà cả những người từ Temple đang chạy khắp nơi để tìm kiếm cậu ta; họ thậm chí không mua bất cứ thứ gì.”

Lực lượng Vệ binh - cũng như lực lượng của Temple - đang tìm kiếm quanh Chợ Wenster.

Charlotte và Bertus đã biết rằng Reinhardt mất tích ở chợ Wenster chỉ vì xem xét các yếu tố bên ngoài, vì vậy họ đã ra lệnh cho mọi người tập trung vào khu vực này.

“Thật tuyệt khi được là sinh viên của Temple. Chỉ vì một đứa trẻ mất tích, tất cả những người đó đã dừng mọi việc họ đang làm và tìm kiếm nó một cách điên cuồng. Tôi ước gì mình có thể gửi con đến Temple khi có đủ tiền.”

Người bán hàng đột nhiên bắt đầu lải nhải. Mặc dù chỉ là một sinh viên Temple duy nhất, nhưng khiến rất nhiều người đảo lộn cả chợ chỉ để đảm bảo an toàn cho một người khiến người ta nhận ra uy tín của Temple lớn đến mức nào.

Tất nhiên, Reinhardt không chỉ là sinh viên của Temple mà còn là thành viên của Royal Class; anh

ấy đã ở một cấp độ hoàn toàn khác so với một sinh viên bình thường. Các bạn cùng lớp của Reinhardt là Hoàng tử và Công chúa, vì vậy địa vị là rất lớn.

Hai người tiếp tục đi dạo quanh khu chợ, hỏi thăm các cửa hàng, nhưng họ chỉ nghe nói rằng những người khác đã lục tung khu vực này để tìm Reinhardt; họ không tìm thấy dù chỉ một nhân chứng.

“Điều này thật kỳ lạ.”

“...Đúng vậy.”

Cả hai đều cảm thấy điều đó thật kỳ lạ. Harriet kéo Ellen đến một nơi ít mùi tanh hơn và bắt đầu mô tả chính xác những gì kỳ lạ.

“Tôi nghĩ cả lực lượng Vệ binh và Temple đều đã biết rằng Reinhardt đã biến mất ở nơi này.”

“Đúng.”

Đó không phải là một kết luận khó khăn để đưa ra, vì vậy những thế lực đang tìm kiếm Reinhardt đã rất chú ý đến Chợ Wenster.

“Vậy tại sao họ không thể tìm thấy cậu ta?”

Nếu họ tìm kiếm ở chợ này, họ cũng nên tìm kiếm những con hẻm phía sau. Không có lý do gì để họ phải sợ những băng đảng tội phạm lang thang trong các con hẻm. Vụ mất tích của Reinhardt

được cho là xảy ra vào thứ Bảy tuần trước và cuộc tìm kiếm đã bắt đầu vào thứ Hai.

Tuy nhiên, họ không đạt được tiến triển nào cho đến thứ Sáu.

Tại sao lực lượng Vệ binh và Temple không thể tìm thấy Reinhardt? Nếu anh ta chết, ít nhất họ phải tìm thấy xác anh ta, nhưng họ đã không làm thế.

Họ có thể nhìn thấy một số Vệ binh tuần tra toàn bộ chợ ngay cả khi đó.

“Nếu họ tìm kiếm cậu ấy rất vất vả mà không tìm thấy cậu ấy, thì có lẽ cũng chẳng có gì ở những con hẻm phía sau...” Harriet buồn bã lầm bầm.

“Nhưng dù sao chúng ta cũng hãy đi xem.”

“Được.”

Họ không nghĩ rằng họ sẽ tìm thấy bất kỳ manh mối nào trong những con hẻm phía sau, nhưng họ không còn lựa chọn nào khác ngoài việc kiểm tra ở đó.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading